

До

Конституционния съд

На Република България

Относно: Становище по конституционно дело № 18 от 2023 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Коалицията “За да остане природа в България” благодари за възможността да представим нашето становище по искането на Президента на Република България установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 2, ал. 4, в частта „и за агрофотоволтаици – при условия и по ред, определени с наредба на министъра на земеделието и министъра на регионалното развитие и благоустройство“, чл. 17а, ал. 3, в частта „на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници“, чл. 23, ал. 3 и чл. 24, ал. 7, в частта „или изграждане на обект за производство на енергия от възобновяеми източници“ от Закона за опазване на земеделските земи (обн. ДВ, бр. 35 от 24.04.1996 г.; посл. изм. и доп. бр. 86 от 13.10.2023 г.).

История на нормата

Изменението на ЗОЗЗ се извършва чрез ЗИД за ЗЕВИ. В част от оспорените разпоредби (чл. 17а ал. 3, част от гласуваните промени в чл. 23 ал.3 и чл. 24.ал.7) са предложени от Министерски съвет. В мотивите на законопроекта липсват основания за предложените промени.

Изменението на чл. 2 ал. 4 е предложено от народният представител Делян Добрев в рамките на процедура между първо и второ четене на ЗИД за ЗЕВИ. Предложението е мотивирано.

Изменението в чл. 23 ал.3 в частта на промяна на най-високата категория земеделска земя върху която е допустимо изграждане на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници от седма на пета категори, не се намират предложения нито на вносител, нито на народни представители между първо и второ четене. В протоколите от работата на комисията не се откриват също мотиви за това изменение.

Шиканиране на производството на КС по Дело № 18/ 2023 г.

За първи път виждаме опит на законодателят да шиканира производство на Конституционния съд изменяйки и допълвайки оспорени пред съда разпоредби .на закон с цел намаляване на основанията, по които те бих могли да бъдат обявени за противоконституционни.

По предложение на народният представител Делян Добрев между първо и второ четене на Законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, № 49-302-01-67, внесен от Министерския съвет на 7 ноември 2023 г., и приет на първо гласуване на 24 ноември 2023 г. са внесени изменения на ЗОЗЗ в оспорените пред КС чл. 23 ал.3 и чл. 24, както и е последващи членове. В мотивите на предложените изменения липсва част която да мотивира предложенията за ЗОЗЗ.

ЗИД за ДОПК е приет на второ четене в зала на 7 декември и към датата на разписване на настоящото становище все още не е публикуван в Държавен вестник.

Подобна законодателна дейност според нас противоречи на принципа на правовата държава и считаме, че се нуждае от Конституционния съд да обърне внимание на този опит за шиканиране на дейността му.

Тези изменения ни задължават да представим нашето становище разглеждайки текстовете на оспорените разпоредби на ЗИД на ЗОЗЗ в двете му редакции от ноември и декември 2023г.

Становище на Коалиция “За да остане природа в България” по оспорените разпоредби на ЗИД на ЗОЗЗ.

По чл. 2 ал.4, в частта „и за агрофотоволтаици – при условия и по ред, определени с наредба на министъра на земеделието и министъра на регионалното развитие и благоустройство“,

Прието изменение позволява строителството на агрофотоволтаици да се извършва без промяна на предназначението на земята в цялата страна и върху всички земеделски земи. В параграф 1 от ПЗР на ЗОЗЗ със същият ЗИД е посочено определение на термина агрофотоволтаици - "Агрофотоволтаици" са енергийни обекти за производство на електрическа енергия от слънчева енергия, изградени върху земеделска земя, които позволяват спокойното и безпрепятствено използване на земеделската земя за нейното предназначение.

Разглеждайки подробно разпоредбата на оспорената част от чл. 2 ал. 4 и определението в ПЗР може да установим, че агрофотоволтаиците не са обекти чиито функции са свързани със земеделското предназначение на земята, а са енергиен обект. Конституцията допуска две опции за обработваемата земя (а по решение на КС по КД 11/2017 и за пасища и ливади) да се ползва за земеделски цели или да се промени нейното предназначение по изключение при доказана нужда и при условия и по ред, определени със закон. Предвиденото ползване на обработваеми земи, пасища и ливади да се ползват за неземеделски цели без промяна на предназначението е нарушение на чл. 21 ал. 2 на КРБ.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от Конституцията земята е основно национално богатство, което се ползва от особената закрила на държавата и обществото. Член 22, ал. 3 от Конституцията предвижда гаранции за съблюдаването на този принцип и съдържа императивно изискване режимът на земята да се определя със закон. Нормата на чл.

22, ал. 3 по същество е конституционно възлагане и правомощията за изпълнението му не могат да бъдат делегирани от законодателя (*Delegatus non potest delegare*), доколкото се отнася за определен цялостен правен режим. Когато Конституцията изрично предвижда определен правен режим да се определя със закон, това изискване предполага със закон да бъдат регламентирани всички основни и съществени елементи на обществените отношения, подлежащи на трайна уредба, но не непременно и всички други елементи, които могат да бъдат възложени за конкретизиране в подзаконов акт. (Решение № 6 от 16 юни 2020 по КД 10/2019)

Конституционният съд приема в своята практика (Решение № 11 от 5 октомври 2010 г. по к. д. № 13 от 2010 г.), че когато Конституцията изисква дадена материя да се урежда със закон, Народното събрание е длъжно да регулира съответните обществени отношения и не може да делегира на други държавни органи, вкл. на изпълнителната власт, свои установени в Конституцията правомощия (същото разбиране е постоянна практика: Решение № 3 от 1996 г. по к. д. № 2 от 1996 г.; Решение № 6 от 1998 г. по к. д. № 4 от 1998 г.; Решение № 10 от 2003 г. по к. д. № 12 от 2003 г.; Решение № 4 от 2010 г. по к. д. № 1 от 2010 г.). По този начин, като изрично "резервира" една материя в компетентността единствено на законодателя, Конституцията запълва с конкретно съдържание установения в нея принцип за разделение и баланс на властите в правовата държава. Преценката на законодателя кои елементи от правната уредба на дадени обществени отношения трябва да бъдат уредени със закон и кои - с подзаконов акт на изпълнителната власт, трябва да се прави при зачитане на принципа на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията) и принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията, арг. от Решение № 11 от 5 октомври 2010 г. по к. д. № 13 от 2010 г.).

Задължението на Народното събрание да осъществява законодателната власт прави невъзможно то да делегира на други държавни органи правомощия да уреждат по същество въпроси, които се отнасят до закона, и съответно да избягва пълното уреждане на такива въпроси, като възлага уреждането им в подзаконов акт. Недопустимо е закон да предписва в подзаконов акт да се уреждат правила, които не го развиват и допълват, респ. да овластява другото да приема правила, които представляват елемент от базовата правна уредба на материята - и като такива от компетентността на законодателя. Това създава условия за нестабилност на правната уредба, възможност правилата да се променят по съображения единствено от оперативен характер и извън политическия дебат в законодателния орган

Разглежданият чл.2 ал. 4, позволяващ земеделските земи да се ползват за неземеделски цели (агрофотоволтаици), включва единствено определение на термина в ПЗР и делегира на министрите на земеделието и регионалното развитие да издадат наредба, която да разпише всички елементи на обществените отношения, свързани с агрофотоволтаиците, което според нас е нарушение на принципа на правовата държава и принципа на разделение на властите.

В заключение смятаме, че разпоредбите на чл. 2, ал. 4, в частта „и за агрофотоволтаици – при условия и по ред, определени с наредба на министъра на земеделието и министъра на регионалното развитие и благоустройство“ противоречат

на чл. 4 ал. 1 изр. първо, чл. 8, чл. 21 ал. 2 и чл. 22 ал. 3 на Конституцията на Република България.

По чл. 17а, ал. 3, в частта „на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници“

Оспореното пред КС изменение на чл. 17а на ЗОЗЗ предвижда изграждането на обектите за производство на енергия от възобновяеми източници при промяна предназначението на земеделската земя да може да се извършва без процедурата за утвърждаване на площадка или трасе за проектиране и без това да е предвидено в Общ устройствен план.

Тук трябва да отбележим, че при законотворческата дейност е пропусната една запетая (поправена със ЗИД на ДОПК), което е обезсмислило както направеното изменение, така и предходно изменение, касаещо изграждането на индустриални паркове, създавайки нищо незначещия текст “както и в случаите на изграждане на индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници” .

Правната сигурност като компонент на правовата държава изисква законовите разпоредби да са ясни, точни, непротиворечиви, разбираеми, прецизни, недвусмислени и взаимносвързани, за да могат правните субекти да изведат от тях предписвания модел за поведение (Решение № 9 от 30.09.1994 г. по к.д. № 11 от 1994 г., Решение № 5 от 26.09.2002 г. по к.д. № 5 от 2002 г., Решение № 3 от 21.03.2012 г. по к.д. № 12 от 2011 г., Решение № 5 от 19.04.2019 г. по к.д. № 12 от 2018 г.).

В този смисъл редакцията на текста, оспорена от Президента на Р България, е в противоречие с принципа на правовата държава, доколкото е абсолютно неразбираема.

Дори да възприемем, че този недостатък е отстранен чрез ЗИД на ДОПК, трябва да посочим мнението си, че и в новата си редакция изменението на чл. 17 а, ал. 3 нарушава принципа на правовата държава, доколкото нито в мотивите на вносителя в лицето на Министерски съвет, нито в мотивите на вносителя на измененията и допълненията на ЗОЗЗ чрез предложението на нар. представител Делян Добрев, нито в дискусиите в пленарна зала и в ресорната комисия преди второ четене, никой не изказал и един мотив за това изменение. Съществен проблем пред тези текстове е липсата на определение на термина “обекти за производство на енергия от възобновяеми източници”.

Многократно Конституционният съд е подчертавал в практиката си, че "правната сигурност и стабилност са характеристики на правовата държава, която изисква трайно и последователно законодателно регулиране на обществените отношения" (Решение № 1 от 27.01.2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г., Решение № 3 от 8.07.2008 г. по к.д. № 3 от 2008 г., Решение № 3 от 23.02.2017 г. по к.д. № 11 от 2016 г.). Принципът на правната сигурност не обуславя забрана за промяна на нормативната уредба, което е в компетентността на законодателя според чл. 84 от Конституцията и за което

той разполага с определена дискреционна власт (Решение № 9 от 1.06.2010 г. по к.д. № 4 от 2010 г., Решение № 9 от 16.06.1999 г. по к.д. № 8 от 1999 г., Решение № 3 от 10.04.2003 г. по к.д. № 22 от 2002 г., Решение № 3 от 23.02.2010 г. по к.д. № 18 от 2009 г., Решение № 6 от 27.04.2010 г. по к.д. № 16 от 2009 г., Решение № 15 от 19.12.2013 г. по к.д. № 19 от 2013 г.), но съгласно принципа за защита на оправданите правни очаквания, който е свързан с правната сигурност, трябва да не се допускат „внезапни, неочаквани и непропорционални на конституционните стандарти законодателни промени“ (Решение № 8 от 27.06.2017 г. по к.д. № 1 от 2017 г.). В този смисъл „предвидимостта на правното регулиране е признак на правната сигурност, а оттук - и на самата правова държава“, както е подчертано в Решение № 10 от 13.09.2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г.

Липсата на мотиви от страна на вносителите на законопроекта и липсата на дискусия в Народното събрание, вкл. в специализираната комисия по земеделие и водещата комисия за извършените изменения на законодателството, е удар срещу доверието на гражданите в държавата и в създадения от нея правен ред, защото приети с тези недостатъци закони остават в гражданите усещане не просто за неочаквани изменения, но и за изменения преследващи не интересите на обществото, а интересите на неясни икономически субекти.

Вторият ни мотив за оценка е вследствие неяснотата на съдържанието на термина „обекти за производство на енергия от възобновяеми източници“. Нито в Закона за опазване на земеделските земи, нито в специализираният закон за енергията от възобновяеми източници, независимо от множеството пъти, в който този термин е използван липсва текст който да определя неговото съдържание. В § 1 от ПЗР на ЗЕВИ т.8 е посочено, че „Енергия от възобновяеми източници“ е енергия от възобновяеми неизкопаеми източници, а именно вятърна, слънчева (слънчева термична и слънчева фотоволтаична) и геотермална енергия, енергия от околната среда, енергия от приливите и отливите, от вълните и друга океанска енергия, водноелектрическа енергия, биомаса, сметищен газ, газ от пречиствателни инсталации за отпадъчни води и биогазове.“ Това определение обаче не дава представа какво се включва в термина „обект за производство на енергия от възобновяеми източници“. Например, когато се включва терен, върху който ще се разположат панелите на фотоволтаичните централи, това включва ли и обекта и територията за връзки с мрежата или територията за достъп до обекта, или – когато се касае за водноелектрическа централа, това включва ли водохващания, съоръжения за съхраняване на водните количества, тръби за довеждане на водата до ВЕЦ и т.н. Когато се говори за обект за използване на сметищен газ, това включва ли самото сметище и т.н.

Третият ни мотив е насочен срещу възможността строителството на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници (ОПЕВИ) да се извършва само на основание Подробен устройствен план (ПУП), без това да е предвидено в Общ устройствен план. Конституционният съд вече се е произнесъл, че ОУП е актът, с който съгласно ЗУТ се променя предназначението на имотите. ПУП има подчинено положение. Разпоредбите относно изработването на ОУП са претърпели многократни промени, но принципът, че той има определящо значение и че ПУП следва да отговарят на предвиденото в ОУП, е неизменно в правната регламентация. (Решение

от 28.11.2013г по КД № 9/2013) Според КС „промяната на предназначението, начина и характера на застрояване на поземлените имоти само по одобрен ПУП оказва влияние върху изработването на ОУП и заобикаляне на обективните критерии за установяване на условия за устойчиво развитие на териториите и не дава гаранции за съобразяване на изискванията на чл. 15 от Конституцията. Такова съобразяване може да се постигне, само ако се установи ясен и точен, с достатъчно определяеми характеристики за всички нива критерий, които обосновават нуждата от изключението.” Както вече посочихме, в оспорената разпоредба не само няма ясен критерий в какви случаи трябва да се прави изключение от общия принцип на промяната на предназначението на земеделската земи да е предвидено в ОУП, но няма даже яснота какво включва терминът ОПЕВИ.

В решението си по цитираното дело Конституционният съд е посочил, че „Следва да се вземат предвид и общите последици от екологично естество за множеството случаи, нещо, което може да се осъществи само чрез ОУП за отделен регион или селищно образувание. Не може да се дава вид, че се изпълнява конституционното изискване чрез използване на изключението, за да се заобиколи изискването на закона за ОУП..”

Конституционният съд също обобщава, че като акт за управление на територията Общият устройствен план защитава интересите на обществото и с него се гарантират ценности, които са конституционно защитени - опазването и възпроизводството на околната среда (чл. 15), развитието на отделните райони (чл. 20), правото на благоприятна околна среда (чл. 55) (Решение по КД № 12/2012).

И в националната, и в практиката на СЕС има множество примери, че строителството на обекти за ВЕИ е довело до нарушаване на околната среда (Дело С-141/14 Комисия/България по случая Калиакра за строителство на ветропаркове, дело С-142/16 Комисия/Германия касаещо ВЕЦ Гестхахт,)

В заключение считаме, че изменението на чл. 17а, ал. 3, в частта „на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници” е прието в нарушение на принципа на правовата държава посочен в чл. 4 ал.1 изр. първо, чл. 15 и чл. 55 на Конституцията на Р България.

По чл. 23, ал. 3

Оспореното пред КС изменение на чл.23 ал.3 допуска изграждането и/или разширението на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, използващи фотоволтаични (слънчеви) системи да може да се извършва и върху земеделски земи от 5 и 6 категория. Впоследствие чрез изменението в ЗИД на ДОПК допустимата максимална категория отново е върната на седма, както преди

Тук трябва да посочим, че ал.2 на чл.17 предвижда за нуждите на процедурите за промяна на предназначението на земеделските земи те да се категоризират в 10 категории според продуктивните възможности на почвените и климатичните условия, релефните и технологичните качества на земята, пригодността ѝ за производство на

различните видове растителна продукция и наложените ограничения на земеползване при условия и по ред, определени с наредба, приета от Министерския съвет. Тази разпоредба е основа на условията, които се налагат при прилагането на чл. 21 ал. 2 на КРБ за да се промени предназначението им за неземеделски нужди. Трябва да обърнем внимание, че действащата от 1996г насам Наредба за категоризиране на земеделските земи при промяна на тяхното предназначение (Обн. ДВ. бр.90 от 24 Октомври 1996г., изм. ДВ. бр.96 от 11 Октомври 2002г., изм. ДВ. бр.31 от 4 Април 2003г., изм. ДВ. бр.50 от 1 Юли 2011г., изм. ДВ. бр.55 от 7 Юли 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.93 от 9 Ноември 2018г.) не посочва параметрите на почвените и климатичните условия, релефните и технологичните качества на земята, пригодността ѝ за производство на различните видове растителна продукция при които един земеделски имот попада в една или друга категория. Наредбата посочва единствено откъде се взима информацията за категорията на земята, но не дава представа кои са обективните показатели. Това обезсмисля както самият текст на закона, така и води до неприлагане на Конституцията в частта “при условия” на чл. 21 ал.2. от КРБ.

Отделно трябва да посочим, че законодателят, приемайки Закона за опазване на земеделските земи, не прилага точно разпоредбата на чл. 21 ал.2 на КРБ. В него не се среща термина обработваема земя извън споменаването на отменения Закон за опазване на обработваемата земя и пасищата. Законодателят допустимо е разширил защитата на обработваемите земи, посочена от Конституцията, върху всички земеделски земи. Ние отчитаме, че при тази генерализация обхващаща всички земеделски земи, включително застроени с оранжерии или други обекти, чиито функции са свързани със земеделското предназначение (чл.4 ал.2) ограничението обработваемите земи да се ползват само за земеделски цели започва да се обезличава.

Ако разглеждаме текста на чл. 23 ал. 3 в оспорената от Президента редакция, трябва да посочим, че за ОПЕВИ не важи ключовата разпоредба на чл. 24 ал.5 за загуба на правно действие. Загубата на правно действие при неизпълнение на строителството е гаранция за спазване на условието за „доказана нужда“ в чл. 21 ал. 2 на КРБ. Единственото изключение от тази разпоредба досега са за строителство на национални обекти по ЗДС (§1) и общински обекти от първостепенно значение по ЗУТ. (§1 т.73). С включването в разпоредбата на чл. 23 ал.3 всички земеделски земи чието предназначение се сменя с мотив да се изграждат обекти за производство на енергия от възобновяеми източници ще останат завинаги с променено предназначение независимо дали подобни обекти ще бъдат построени или не. Тук трябва да отбележим, че нито в ЗОЗЗ, нито в Закона за устройство на територията не съществуват пречки предназначението на земеделските земи да бъде преотредено в последствия за други цели, различни от енергопроизводство. Това противоречие е отстранено в редакцията на ЗИД за ДОПК чрез въвеждане на нов документ - удостоверение и прилагане към него на изискванията на чл.24 ал.5.

И за тази разгледана алинея важи посочените мотиви по-горе за липсата на съдържание на използваният термин ОПЕВИ и липсата на мотиви в законодателния процес.

В заключение, смятаме че разпоредбата на чл. 23 ал. 3 на ЗОЗЗ противоречи на чл. 4 ал. 1 и чл. 21.ал.2 от Конституцията на Република България.

По чл. 24 ал.7 в частта „или изграждане на обект за производство на енергия от възобновяеми източници“

Оспорената пред ВАС част от чл. 24 ал. 7 на ЗОЗЗ освобождава обектите за производство на енергия от възобновяеми източници от процедура по издаване на решение за промяна на предназначението на земеделските земи от страна на комисиите по чл.17.ал.1.

В редакцията на чл. 23, оспорена от Президента, съществуваше противоречие с чл. 26 на ЗОЗЗ, който изискваше такова решение за да може да се издаде разрешително за строеж. В редакцията от ЗИД за ДОПК това противоречие е преодоляно чрез въвеждането на нов документ удостоверение и включването му в текста на чл. 26 на ЗОЗЗ.

Тук може би е мястото да посочим, че и оспорените от Президента текстове на ЗИД на ЗЕВИ и последващите изменения чрез ЗИД на ДОПК целят едно единствено нещо - премахване ролята на комисиите по чл. 17 ал.1 на ЗОЗЗ - комисията по земята към МЗХ и комисиите към областните дирекции "Земеделие". В тези комисии съгласно чл. 17 ал. 4 се включват представители на регионалните структури на Министерството на околната среда и водите, Министерството на здравеопазването, Дирекцията за национален строителен контрол при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, областните администрации, заинтересуваните земеделски и стопанско-промишлени браншови организации в процедурите по изграждане на промяна на предназначението на земеделски земи за производство на енергия от възобновяеми източници и премахване изискването тези обекти да са предвидени в Общ устройствен план. Наличието само на ПУП за едно строителство де факто ограничава и достъпа до правосъдие, доколкото чл.131 от ЗУТ допуска като заинтересована страна в подобно производство единствено собствениците на имоти и носителите на вещни права в тях.

Консултативните процеси в устройството на територията при приемането на ОУП и при промяна на предназначението на земеделските и горските територии са единствената гаранция за отчитане на общите интереси на обществото и за защита на конституционните ценности от най-висш порядък. Изключването на тези процедури за нуждите първо на строителството на индустриални паркове, а сега и за енергийни обекти, фактически въздига строителството и енергетиката до нивото на най-висши защитени от конституцията ценности, какъвто текст в Конституцията липсва. Според нас допълването на конституцията от страна на законодателя чрез изключенията на законите нарушава принципа на правовата държава.

Както посочва КС, „Държавата има конституционното задължение и отговорност да осигурява такова законодателство, което да гарантира осъществяването на правата по чл. 15 и 55 от Конституцията, а грижата за околната среда е задължителна на всички нива на правна регулация. Противното не съответства на разбирането за правовия характер на държавата. Преценката за необходимост от изключения от принципа за съхраняване и възпроизводството на околната среда в полза на осъществяване на икономическата дейност следва да се направи в този дух и затова изключението трябва да е крайно ограничено и да има много сериозни основания за

въвеждането му.” (Решение от 28.11.2013г по КД № 9/2013). Според нас изключението, което се дава за всяко производство на енергия от възобновяеми източници независимо от екологичните последици и ограниченията идващи от екологичното законодателство (например защитени територии или защитени зони), би довело до големи загуби на екосистемни услуги и на биологично разнообразие.

Според КС „Предвидените в чл. 15 от Основния закон задължения обвързват всички правни субекти, но държавата има отговорност за осигуряване на опазването и възпроизводството на околната среда и на изпълнението на задълженията към околната среда на другите правни субекти. Едно от проявленията на тази отговорност е задължението на законодателя да създаде такова законодателство, което да гарантира осъществяването на правата по чл. 15 и 55 от Конституцията, като грижата за околната среда следва да се осигури на всички равнища на правна регулация (Решение № 6 от 16.06.2020 г. по к.д. № 10/2019 г. и Решение № 12 от 2013 г. по к.д. № 9/2013 г.). Задълженията, произтичащи от чл. 15 от Конституцията, са „императив”, който се отнася до „всички дейности” на държавата (Решение № 12 от 28.11.2013 г. по к.д. № 9 от 2013 г.).(Решение от 14 юни 2022г по КД № 13/2021г).

Ние категорично подкрепяме политиките за увеличаване на производството на енергия от възобновяеми източници, но тя не трябва да се извършва стихийно, по решение само на собственика на земята и кмета на общината, а планово – на базата на национални стратегии и съобразено с балансираното развитие на отделните райони на страната при отчитане на интересите на всички засегнати и заинтересовани лица.

И за тази разгледана алинея важи посочените мотиви по-горе за липсата на съдържание на използваният термин ОПЕВИ и липсата на мотиви в законодателния процес.

В заключение, смятаме, че разпоредбата на чл. 24 ал.7 в частта „или изграждане на обект за производство на енергия от възобновяеми източници“ противоречи на чл. 4 ал. 1 и чл.15 и чл.55 от Конституцията на Република България.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

от името на Коалиция „За да остане природа в България” предлагаме да уважите искането за установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 2, ал. 4, в частта „и за агрофотоволтаици – при условия и по ред, определени с наредба на министъра на земеделието и министъра на регионалното развитие и благоустройство“, чл. 17а, ал. 3, в частта „на обекти за производство на енергия от възобновяеми източници“, чл. 23, ал. 3 и чл. 24, ал. 7, в частта „или изграждане на обект за производство на енергия от възобновяеми източници“ от Закона за опазване на земеделските земи (обн. ДВ, бр. 35 от 24.04.1996 г.; посл. изм. и доп. бр. 86 от 13.10.2023 г.) като противоречащи на Конституцията на Р. България.

С уважение, от името на Коалиция “За да остане природа в България”

Вера Стаевска

Председател на УС на Сдружение за изследователски практики

Йорданка Славова
изп. директор на Българска фондация “Биоразнообразие”

Симеон Арангелов
председател на УС на Асоциация на парковете в България